

- раціоналізація операцій із цінними паперами;
- налагодження оптимальних стосунків із фінансово-кредитною системою, суб'єктами господарювання.

Значення управління фінансами підприємств полягає в такій організації роботи фінансових служб, яка дає змогу залучати додаткові фінансові ресурси на найвигідніших умовах, інвестувати їх із найбільшим ефектом, проводити прибуткові операції на фінансовому ринку.

Мобілізуючи кошти інших власників для покриття витрат на власному підприємстві, фінансисти повинні мати чітке уявлення про мету інвестування ресурсів і давати рекомендації щодо форм залучення коштів. Для покриття короткострокової та середньострокової потреби у фінансових ресурсах доцільно використовувати позички банків. Здійснюючи великі капітальні вкладення, можна скористатися додатковою емісією цінних паперів. Однак таку рекомендацію можна дати лише тоді, коли фінансисти ґрунтовно дослідили фінансовий ринок, проаналізували попит на різні види цінних паперів, урахували можливі зміни кон'юнктури й упевнені в порівняно швидкій та вигідній реалізації цінних паперів підприємства.

Література

1. Загорський В.С. Фінанси: навч. посіб. / В.С. Загорський, О.Д. Вовчак, І.Г. Благун, І.Р. Чуй. – Київ: Знання, 2012. – 247 с.

Романець І. В., ст. гр. ФО-41
Стефанів І. Ф., к.е.н., доцент

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інноваційна діяльність у всьому цивілізованому світі вважається ключовою для добробуту країни та її сталого економічного розвитку. Не існує сумнівів щодо необхідності переходу України на інноваційну модель економічного розвитку, оскільки практика доводить, що саме інноваційні моделі здатні не лише забезпечити високі показники економічного зростання, але й вирішити певні соціальні проблеми, забезпечити в цілому конкурентоспроможність національної економіки.

Проблеми світового досвіду фінансового регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності досліджували такі вітчизняні фахівці, як: З. Варналій, В. Грушко, О. Дацій, А. Іващенко, Т. Єфименко, Т. Затонацька, І. Луніна, І. Лютий, О. Механік, А. Пересада, І. Прокопенко, Д. Серебрянський, А. Соколовська, В. Тропіна. Результати досліджень цих учених свідчать, що актуальним є подальше дослідження зарубіжного досвіду щодо забезпечення

фінансовими ресурсами можливостей інноваційного зростання української економіки.

Щорічно Міжнародна бізнес-школа INSEAD, Корнельський університет (Cornell University) і Всесвітня організація інтелектуальної власності (World Intellectual Property Organization, WIPO) представляють аналітичну доповідь “Глобальний індекс інновацій” (Global Innovation Index). Рейтинг країн світу за рівнем інноваційних можливостей і результатів, як і раніше, очолює Швейцарія. За нею ідуть Великобританія, Швеція, Нідерланди, Сполучені Штати, Фінляндія, Сінгапур, Ірландія й Люксембург. У 2015р. Україна в цьому рейтингу посіла 64 місце, випереджаючи Монголію (66) та Сейшельські острови (65).

Розглянемо більш детально досвід інвестування інноваційної діяльності в деяких розвинених країнах.

Інноваційна діяльність у США здійснюється за допомогою державного регулювання інноваційних процесів. Держава підтримує підприємства, які ініціюють та здійснюють інноваційні зміни, через:

- пільгове оподаткування до 20% витрат компаній на програми фундаментальних наукових досліджень, виконуваних університетами за контрактами з ними;

- вирахування з доходу, що оподатковується, вартості наукової апаратури та обладнання, яке безкоштовно передається компаніями університетам та науково-дослідним організаціям;

- установа пільгового режиму амортизаційних відрахувань;

- надання інвестиційного податкового кредиту, а саме: зменшення податку на прибуток у розмірі від 6% до 10% загальної вартості інвестицій в устаткування.

Економічна політика Великобританії щодо активізації інноваційної діяльності в країні здійснюється через різноманітні національні й регіональні програми підтримки інноваційної активності, такі як: Mercia, Connect, Enterprise Fellowship Scheme, Medici. Інноваційна діяльність розглядається як основний механізм підвищення конкурентоспроможності бізнесу в регіонах країни. Для цього створений Регіональний інноваційний фонд, який здійснює підтримку інноваційної діяльності з урахуванням потреб регіонів Великобританії [2].

Як один з прикладів інноваційного розвитку економіки, заслуговує на увагу досвід Турецької Республіки. Ідея інноваційного розвитку держави знаходить широку підтримку в турецькому суспільстві. Про це свідчить, зокрема, процес створення на базі найбільш потужних місцевих холдингів мережі сучасних приватних університетів, лідером серед яких є столичний університет Бількент. Цей університет активно співпрацює з вищими навчальними закладами та науковими центрами багатьох країн, особливо США,

забезпечуючи студентам можливість проходження професійної та мовної практики за кордоном під час навчання [1].

Усвідомлюючи, що становлення національної науково-технологічної сфери без відповідного людського потенціалу є неможливим, уряд Туреччини реалізує програми, спрямовані на підтримку студентів і молодих спеціалістів, а також спеціальну програму повернення на батьківщину провідних вчених турецького походження, які працюють за кордоном у відомих науково-дослідних центрах і університетах США, ЄС та інших розвинених країн.

Отже, вивчення досвіду державного регулювання науково-технічної та інноваційної діяльності закордонних країн дозволяє оцінити закономірності і прогнозувати тенденції в цій галузі, використати отримані результати при формуванні ефективних механізмів державного регулювання науково-технічної та інноваційної діяльності в Україні та її регіонах.

Література

1. Богашко О.Л. Зарубіжний досвід управління інноваційним розвитком [Електронний ресурс] / О.Л. Богашенко. – Режим доступу: http://dspace.udpu.org.ua:8080/jspui/bitstream/6789/4460/1/Zarubizhnyu_dosvid_uprav.pdf.

2. Дмитрів В.І. Світовий досвід фінансового регулювання інвестиційно-інноваційної діяльності [Електронний ресурс] /В.І. Дмитрів. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3214>.

3. Інноваційна політика зарубіжних країн: концепції, стратегії, пріоритети / Інформаційно-аналітичні матеріали, підготовлені Комітетом Верховної ради України з питань науки та освіти та Міністерством закордонних справ України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kno.rada.gov.ua/komosviti/doccatalog/document?id=48725>.

4. Карп'юк О.П. Національні моделі стимулювання інноваційного процесу / О.П. Карп'юк // Стратегічні пріоритети. – 2013. – № 3. – С. 46-51.

5. The Global Innovation Index 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.globalinnovationindex.org/content/page/gii-full-report-2015/#pdfopener>.

Семотюк Л. Р., аспірант кафедри економіки підприємств і корпорацій

НАПРЯМКИ ДЕРЖАВНОЇ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ МСП.

Світова економічна криза негативно вплинула на економіку України. У 2009 році реальний ВВП знизився на 15% в порівнянні з 2008 роком, після поживлення у 2010-2011 рр. показник росту ВВП знову знизився у 2012-2013 рр., досягнувши майже нульового рівня. На 2013 рік внесок малих та середніх підприємств у ВВП складав біля 15%. За даними Меморандуму Світового банку про економічний розвиток України від 2010 р. в Україні малі і середні підприємства створюють меншу кількість робочих місць, ніж в інших країнах